

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Промоција књиге проф. др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“
Ужице, 3. април 2006. године

Водитељ: Даме и господо, поштовани суграђани, имам изузетну част да вас, у име Општинског одбора Српске радикалне странке у Ужицу, поздравим и захвалим што сте се у оволиком броју одазвали нашем позиву на промоцију књиге „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“ др Војислава Шешеља. Први ће вам се обратити народни посланик и председник општинског одбора Српске радикалне странке Златан Јовановић.

Златан Јовановић: Браћо и сестре, даме и господо, поштовани пријатељи, вечерас у Ужицу представљамо књигу проф. др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“. То је књига на основу које ће неки будући историчари у времену које долази, са једне пристојне временске дистанце, писати историју Србије и српског народа у 21. веку. То је документ из кога генерације које долазе треба да уче српску историју и речи које је др Војислав Шешељ говорио у Хашком трибуналу преносе у српски народ у свим српским државама. Ова књига добија на значају посебно данас, после трагичне смрти Слободана Милошевића у Хашком трибуналу или прецизније речено после убиства Слободана Милошевића у Хашком трибуналу. Војислав Шешељ је, свакако, најважнији и најзначајнији сведок одбране Слободана Милошевића у Хагу. Зашто је он најважнији и најзначајнији? Постоји много разлога. Војислав Шешељ је својим сведочење покушао, и успео, да одбрани Слободана Милошевића од већине оптужби које су написане у све три оптужнице: косовској, хрватској и босанско-херцеговачкој. Војислав Шешељ је, бранећи Слободана Милошевића, бранио српски народ и државу Србију. Радио је то несегично, и врло често прихватао и више од онога за шта би га иначе оптеретили хашки тужиоци.

Војислав Шешељ је својим сведочењем доказао и Хашком трибуналу, Судском већу, тужиоцима и комплетној политичкој јавности света да Слободан Милошевић није одговоран, да није имао и да се није залагао за идеју Велике Србије. Војислав Шешељ је идеју Велике Србије, љубоморно сачувао за Србе и за своју Српску радикалну странку. Управо је идеја Велике Србије идеја Српске радикалне странке и то је Војислав Шешељ јасно и гласно рекао у Хашком трибуналу, а Судско веће прихватило. И, на крају крајева, Најс није имао куд, морао је да призна да не може да оптужује Слободана Милошевића за идеју Велике Србије. Војислав Шешељ је све изложио у Хагу, показао свим српским сужњима у Хашком трибуналу како се треба борити, како треба говорити и како се треба понашати у Хагу. Својим пркосним ставом, и својим достојанством у Хагу, Војислав Шешељ је показао и свим грађанима Србије како се мора односити према онима који су у последњим деценијама 20. века покушали, и све учинили, да покоре Србију и српски народ. Војислав Шешељ је добровољно отишао пре више од три године у Хаг. Отишао је да брани Србију и српски народ. Отишао је и рекао на поласку да је он последњи Србин који тамо одлази и да нико више не треба тамо да иде. Нажалост, данашњи властодршци у Србији покушавају да испуне све налоге Запада за преосталим Србима које тражи Хашки трибунал. Војислав Шешељ је, својим сведочењем, доказао да је хашка оптужница против Слободана Милошевића, али и свих других Срба који су у Хагу, политичка. Ради се о политичкој конструкцији, чији је циљ да Србију и српски народ баци на колена и да загосподаре овим простором. Ми морамо бити свесни тога, јер Хаг није створен да задовољи правду већ неправду. Хаг постоји да би се, пред светском јавношћу, оправдала агресија на Србији и Црну Гору и да би се сакрило сво зло, које је западна цивилизација упутила и наменила Србији. Ја вас позивам да се придружите Српској радикалној странци, да прихватите сведочење Војислава Шешеља као једино морално и достојанствено, пристојно за одбрану Србије и српског народа да нам се придружите да би на наредним изборима Србија добила бољу власт, власт која ће успети, да Србија добије достојанствену власт која неће само слушати Запад, већи слушати свој народ. Једном је један Радован у једном граду, рекао: „Држава и деца се праве сопственим снагама“. Зато вас поздрављам и позивам још једном да нам се придружите у борби да на првим наредним изборима пређемо и ону малу цифру од 10 процената бирачког тела у Србији. Уз наше ангажовање и вашу помоћ, наравно, надам се да ћемо на овим изборима имати и свих 50 посто, а тада ће Србија са радикалима на власти изгледати другачије. Хвала вам, живели.

Водитељ: Позивам председника општинског одбора Српске радикалне странке Ужице, Митра Милошевића, да са нама подели своје утиске о књизи:

Митар Милошевић: Браћо Срби и сестре Српкиње, даме и господо, пред нама је књига која говори о човеку који своју судбину изједначава са судбином свога народа, који бранећи себе брани Србију и српски народ. Када је пошао у Хаг, др Војислав Шешељ је рекао: „Идем у Хаг на нешто дужи службени пут, идем да виде како изгледа четнички војвода, не дозволите да после мене у Хаг оде иједан Србин, не дајте Караџића и Младића. Довољно је да ја одем, јер је то исто као да у Хаг иду сви четници, српски јунаци“. – Нагласио је да у Хаг иде како би сачувао српску државу и српску националну идеју Велику Србију. Рекао је да му неће бити тешко и да ће он судити Американцима, НАТО, Хашком трибуналу. Почео је са разбијањем Хашког трибунала, баш како је и рекао, чим му се указала прилика, већ приликом сведочења у процесу против Слободана Милошевића. За разлику од неких који се суду обраћају са часни суде, др Војислав Шешељ својим непријатељима јасно и отворено ставља до знања да представљају скуп белосветског олоша, плаћеног да суди српском народу, српској историји и националној идеји. Вратио је самопоуздање не само хашким саборцима него и српском народу, окупираном, опљачканом, ојађеном и пониженом, изданом од сопствене власти која извршава налоге Вашингтона, Брисела и Хага. Шешељево сведочење ће у историји бити забележено као величанствени тријумф истине над лажима највећих светских злочинаца. Бранећи истину, бранио је Србију, српски народ и српски национални интерес. Шешељ је својим сведочењем показао да има храбрости и морала, да је спреман да за своје поступке одговара, али не да баца кривицу на друге да би себе оправдао.

Др Војислав Шешељ је идеју Велике Србије представио искључиво као политички страначки програм Српске радикалне странке и тиме избио главни аргумент из руку тужиоца Најса. Показао је да је Велика Србија идеал ослобођења и уједињења свих српских земаља, а не отимање и освајање туђих територија, попут идеја велике Албаније, велике Хрватске и велике Мађарске. Доказао је да рат на простору бивше Југославије није био етнички рат, него сукоб на религиозним културно-историјским поделама, чији је узрок политика великих сила. Његови напори да докаже како овај народ није геноцидан, заслужују свако дивљење. Након његовог наступа можемо рећи да је Хашки трибунал депласиран а то је само почетак, јер очекујемо његово суђење. Управо чињеница да не знају како ће са Шешељем изаћи на крај, а пре свега што нема никаквих доказа против њега, тужилац се повлачи на почетку његовог суђења. Уосталом, оптужница је писана у Београду да би се др Војислав Шешељ склонио са домаће политичке сцене а Српска радикална странка уништила. Међутим, преварили су се, др Шешељ ће се изборити са белосветским олошем, а Српска радикална странка са овим нашим, домаћим, и ако Бог да ускоро дочекати свога председника у сопственој Србији.

Водитељ: Сада ће нам се обратити проф. Драгиша Станојчић.

Драгиша Станојчић: Поштовани посјетиоци, одмах на почетку хоћу да се захвалим организаторима ове трибине, што су нам пружили прилику да говоримо о књизи др Војислава Шешеља. Зато ћемо вечерас, надам се, чути колико говорника, толико и мишљења о овој књизи, односно о судбини српског народа, јер то је њена основна тема. Ја сам се одлучио за свој угао гледања на књигу, и говорићу о умирућим цивилизацијама и несталим народима. Под утицајем историјске дијалектике, долазило је до нестајања једних и настајањем других народа, нација и етничких заједница. Некад су ови процеси били изукрштани са настанком многих религиозних и идеолошких друштава и заједница, али нису у суштини изменили основни историјски ток нестанка једних и стварања других народа. Овим се, једним делом, може потврдити тачност теорије која истиче пролазност нација. Међутим, ова теорија не мора бити увек тачна што није тешко доказати, ако се данас посматрају народи који живе на Земљи четири до пет хиљада година. На пример Кинези, Јермени, Јевреји, Грци, Етиопљани. Све у свему, протеклих две хиљаде година на просторима данашње Европе, Блиског и средњег истока, северне Африке нестало је познатих народа више од два пута него што данас живи на тим просторима а ево неких примера. Нестали народи Западне Европе: Викинзи, Англи, Сакси, Нормани, Гали, Готи, Визиготи, Вандали, Келти итд. Нестали

народи источне Европе, укључујући Балкан: Византици, Скити, Јакоди, Јужни Далмати, Креолци, Илири, Азити, Трачани и тако даље. Нестали народи Блиског и средњег истока: Феничани, Асирци, Вавилонци, Сумерци, и тако даље. Нестали народи северне Африке на Средоземљу Картагињани итд. Народи који тренутно изумиру: староседеоци Аустралије Аборицини, хришћански Африканци у Нигерији, хришћански Африканци у Судану, православни Копти у Египту, староседеоци Северне Америке: Апачи, Сијукси и тако даље. О нестанку неких народа влада потпуна мистерија док су други народи били уништени у ратним страховтама или услед епидемије заразних болести, на пример куге. Државе у којима је царовала хипокризија и деспотска диктатура утицале су на изумирање појединих народа и њихово расејање по свијету. Такође, сви народи који нису нашли пут економског напретка морали су нестати или су се изгубили у расејању, а неки народи су преживели и економску пропаст. Деспотија, хипокризија и на крају анархија и агонија друштва могу трајати више година и деценија па чак и векова. Подсећа ли вас ово на нешто? Срби су почели насељавање на Балкан крајем шестог века. Срби спадају у народ који никад у потпуности није примио хришћанство, што је један од узрока олаког примања анархистичког атеизма. Срби уз још две, три европске нације, немају национални консензус, јер грађански рат у Србији, који је почео 1941, још није завршен. Сведоци смо, ових дана још једне грозне поделе српског народа, која је дошла из самог врха актуелне власти, о две Србије. Једна је рурална, заостала, сељачка, прљава, смрдљива, а друга урбана, градска, европска. Дуго већ Срби не знају шта хоће и шта могу а нејединствени, међусобно завађани никоме не могу бити узор на који се треба угледати. Због тога немају снаге, али ни отпорности, зато их је лакше асимилovati, но што су они у стању друге да асимилију, због тога спадају у групу народа који су подложни масовном уништењу. Нису научили да цене живот онако како га цене други цивилизовани народи, а кад сопствени живот не цениш, зашто би га ценили други.

Српски народ је једини европски народ који, у другој половини 20. века, губи своје корене. Чупањем корена Дечана, Пећке Патријаршије, Богородице Љевишке, Грачанице српски народ се уводи у безличну масу новог светског поретка, масу којој је додељен статус просте радне снаге. Српски народ је после ослобођења од турског ропства, насумице, често непромишљено ратујући узалудно потрошио двадесети век да још није нашао своје место у европској историји и цивилизацији, нити је био у стању да осмисли одређени пут и механизме развоја, нити је било који званични државни орган дефинисао колика је држава Србија и које су њене границе. Коначни и немилосрдни завршетак свега је смањење и изумирање становништва, нарочито сеоског. Нема ни плана о обнављању становништва, како да се заустави одумирање села и пољопривреде и како да се стимулише већи прираштај становништва. Само чудо може да се деси, а оно се ретко дешава, да Срби не доживе биолошку судбину несталог народа.

После Првог светског рата, краљ Александар Други Карађорђевић је покушао да насели Косово колонистима из Далмације, Херцеговине и Црне Горе, на имања становништва које се, после слома Отоманске империје, повукло у Турску. Склопљен је и посебан уговор са Републиком Турском, којим се краљевина Срба, Хрвата и Словенаца обавезала да турским власницима исплати одговарајућу надокнаду за та имања, односно да им о трошку државе изгради нове куће у турским градовима. То је и учињено, о томе постоје подаци. Од 1931. године, однос српског и албанског становништва на Косову је следећи: 205 хиљада Срба, а 126 хиљада Албанаца, 1948. године 171 хиљада Срба и 498 хиљада Албанаца, 1953. године 189 хиљада Срба и 524 хиљада Албанаца, 1961. године 227 хиљада Срба и 646 хиљада Албанаца, 1971. године 228 хиљада Срба и 916 хиљада Албанаца, 1981. године 209 хиљада Срба, и милион и 227 хиљада Албанаца. Данас, готово да Срба нема, а Албанаца има готово два милиона. У Службеном листу Демократске Федеративне Републике Југославије објављен је, 5. 8. 1945. године закон о ревизији додељивања земље колонистима и аграрним интересентима у Македонији и Метохијској аутономној области који је, 22. 2. 1947. године, био оснажен, које ироније, српским законом о забрани повратка протераног српског становништва на Косово. На Косову се не стаје, оно је само успутна станица са које се креће ка целој Србији. Прва је Рашка област, која је географски и демографски окренута ка Косову, па онда западна Србија којој је већ остављено место у будућем санџаку. Неки потези актуелне власти

подсећају на сужавање Србије, на Београдски пашалук, односно да Срба буде за под једну шљиву, како је давно предвидео Тарабић. Деспотија, хипокризија и на крају анархија, која доводи до пропасти друштва, траје дуго, снаге је све мање, муке је све више, а онда, са дозволом или без ње, долази велики брат кога дочекује раније инсталирана власт. Ето то је моје виђење ове књиге, то је њена идеја, порука, колективна дијагноза данашњег времена. Оно што нас охрабрује јесте чињеница да историја не ставља тачку ни на пораз ни на победу. Сваки народ има шансу, па и српски, уколико не заборави своје корене, свој идентитет односно ако нађе меру између онога што има и оно што му се нуди. Хвала вам. Живели.

Водитељ: Председник општине Пожега и народни посланик Милан Стевовић.

Милан Стевовић: Даме и господа, драги пријатељи писане речи и пријатељи истине. Књига коју држим у рукама носи назив „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“, али ова књига може да се зове књига истине. У овој књизи је сажето све оно што је др Војислав Шешељ хтео да каже Србима и српском народу али и читавом свету као сведок у хашком процесу, који се води против државе Србије, против српског народа и против окривљеног Слободана Милошевића. Др Војислав Шешељ није само сведок, он има и једну другу процесну карактеристику, он је оптужени сведок. То је нешто што може да буде најтеже и најпроблематичније за људски ум, да раздвоји битно од небитног, да другога не оптужи и не откриви. Нажалост, након овог сведочења, када су видели у каквој се ситуацији налазе, урадили су оно што су једино могли а то је да уклоне Слободана Милошевића. Слободан Милошевић је убијен и то је најсрамнији чин који је могао да задеси било коју институцију па и Хашки трибунал. Ја га намерно не називам судом јер не може бити суд. Подсетио бих српску јавност и Србе, и оне који знају а и оне који можда не знају, да је Хаг пружио уточиште после Првог светског рата оптуженима за злочине над српским народом. Данас се у том истом Хагу суди само Србима, а осталима се гледа кроз прсте и осталима се дају бенифиције.

Господин Војислав Шешељ, као оптужени, има право да се брани али му Хаг не дозвољава да то чини сам, да не би показао своју интелектуалну надмоћ над оним кога су му доделили. Тако је одређена улога адвоката Ван дер Спула, њему је дато у задатак да брани једну правничку громаду, један бриљантан правнички ум, какав ја до сада нисам у животу срео. Морам да кажем и вама, морам да кажем и свим оним који испитују Војислава Шешеља да пред собом имају човека који има изузетно памћење, оно што прочита може да респектује кроз пет, десет петнаест и више година. Подсећа ме на велике уметнике и апсолутне слухисте, који што чују то и свирају. Он је запамтио оно што су они можда само сањали да људски мозак може забележити и задржати. Зато му не дају да чита, зато му гасе светло, и док ми овде под рефлекторима говоримо, он је ноћас вероватно у тами. Бавећи се скромно правном теоријом и бавећи се једним историјским погледом на све оно што је претходило нашој држави и нашем напаћеном српском народу, нисам нашао два сличнија лика, две сличније људске судбине од судбине др Војислава Шешеља заточеног у Хагу у 21. веку и нашег великог светог владике Николаја заточеног у немачком логору. И један и други бранили су Србе, и један и други говорили су у прилог српског народа, српске идеје и српске слободе. И ако ми дозволите, у тој књизи, кроз тамнички прозор, прочитаћу вам само пар јако битних ствари, подсећања ради, где владика Николај каже да је Европа постала хришћанска она би се тако и звала. „Да је среће, Европа би се хвалила хришћанством као својим најдрагоценијим наслеђем и највећим достојанством, слављење Христа и проповедање Христа на свима континентима и свима народима, то је била Богом одређена мисија европског континента, ван хришћанства Европа нема ничим да се похвали. Без Христа Европа је најсиромашнији просјак и најбезочнији пљачкаш овог света“. Србија је сусед Европе, каже владика Николај, али Србија није Европа, нека помогне Европи, ако хоће и ако може, али нека се губи у Европи, речју нека Србија буде с Христом нека се хвали Христом и ничим више па ће небеска светлост да јој осветли пут и каже јој који је то прави пут“. Дакле, владика Николај је у истој ситуацији под тамничким прозором Дахауа написао ово. Наш проф. др Војислав Шешељ у хашкој тамници без прозора пише ову књигу и зато је ова књига много значајнија. Ја ову књигу не видим само као историјски документ, него као водилу српском народу да ниједнога момента не напусти идеју о

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Промоција књиге проф. др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“
Ужице, 3. април 2006. године

заједничком животу свих Срба на овом поднебљу. Не желимо ништа да отимамо, ни са ким да се рвемо, нити да убијамо, али желимо да свако ко говори као ја, и ко се осећа Србином, да живи у једној заједници. Хвала.

Водитељ: Позивам господина Ратка Каличанина, министра информисања у Влади Републике Српске Крајине у Соколцу.

Ратко Каличанин: Браћо и сестре, даме и господо, изузетна ми је част што вас у оволиком броју видим и поздрављам вас у име Владе Српске Крајине. Влада Републике Српске Крајине у прогонству обновила је свој рад 26. фебруара прошле године и прошло је неких 13 месеци од тада. У том периоду објавили смо преко 200 саопштења, писама и нота, обратили смо се на разне адресе, а што се тиче домаћих медија и што се тиче ове актуелне власти наишли смо на потпуни мрак. Једина политичка снага која је чврсто стала иза нас, и која нам максимално помаже, јесте Српска радикална странка и на томе смо јој бескрајно захвали. Влада Републике Српске Крајине учинила је доста помака на плану међународне презентације свог рада, отворила је неколико представништва у иностранству, у Француској, Холандији, Канади а у још неколико земаља се спремамо да отворимо наша представништва. Нажалост, не наилазимо на добар пријем код ове актуелне Србије. Република Српска Крајина је можда највећа мрља на моралу данашњег српског поретка. Срби у ондашњој Републици Хрватској су, до 1990. године, били конститутиван народ. Значи, били смо сувласници куће која се звала Хрватска, а сведени смо у подстанаре онога малог дјела људи који су тамо остали и овог већег дјела који се овдје налази. Прогон Срба из Републике Српске Крајине и Хрватске је највећа мрља на моралу данашње модерне Европе и модерног светског поретка, јер парадокс је да су у Хашком трибуналу осуђени или оптужени сви представници српских земаља и међу њима наша највећа политичка звезда, др Војислав Шешељ. Са друге стране за исти такав рад, са пуно горим резултатима, није оптужен нико, немате никога од политичког руководства ни Хрватске ни Босне и Херцеговине. Има понеки генерал, то је чисто онако да се баца прашина у очи. Међутим, са те стране не постоји нико ко је оптужен у Хашком трибуналу. А зашто нису оптужили Алију Изетбеговића, Фрању Туђмана, зашто то нису учинили раније. Прогон из Републике Српске Крајине се десио пред очима свијета и нису на то реаговали. Влада Републике Српске Крајине узела је учешће и у одбрани Слободана Милошевића, сигурно сте имали прилику то да видите. Ми смо на располагању да, кад то буде требало, помогнемо било коме од наших Хашких мученика и свједочењем и на сваки други начин. Међутим, надамо се и очекујемо да ће др Војислав Шешељ побједити Хашки трибунал, и надамо се и очекујемо да ће Српска радикална странка доћи на власт а онда за све Србе долазе бољи дани.

Водитељ: Замолила бих господина Милорада Буху, председника Владе Републике Српске Крајине, да нам се обрати.

Милорад Буха: Дама и господо, браћо и сестре, поздрављам вас у име Владе Републике Српске Крајине и Скупштине Републике Српске Крајине. Поздрављам вас у име Крајишника који су у ратном вихору, у периоду од 1990. до 1995. године, напустили своја родна огњишта дошли да поздраве Савезну Републику Југославију, односно данас Србију. У ратном вихору, геноциду и етничком чишћењу које је извршила хрватска оружана сила, погинуло је преко 7.000 Крајишника, 15.000 је рањено. На просторе Савезне Републике Југославије, Босне и Херцеговине и у треће земље, протерано је и истерано преко 500 хиљада Крајишника. То представља највећи злочин после Другог светског рата на просторима Југославије. Шта је учинила међународна заједница да спречи етничко чишћење и геноцид над српским народом. Нажалост ништа. Међународна заједница је имала своје посматрачке снаге, своје војне снаге које су требале да спрече хрватске снаге у продору на чисто етничке српске просторе. Дозволила је хрватским оружаним снагама упад, дозволила је протеривање и егзодус. У том периоду посебно после те велике војнополицијске акције, запаљено је преко 35.000 стамбених, пословних и индустријских објеката. Уништено је све што се могло уништити: српске цркве, српска гробља, уништена је сва покретна и непокретна српска имовина. Онај део простора Славоније, Барање и Западног Срема је, уз

одобравање међународне заједнице, препуштен хрватској власти, и српски народ са тог простора је у највећем делу дошао поново на просторе Србије. Геноцид и етничко чишћење на крају 20. века је нешто што нико од нас није очекивао. Српски народ је био затечен свим оним што се десило у Хрватској. Нажалост, када смо се вратили на своје просторе, нисмо имали могућност да организујемо рад бивше скупштине и владе, иако смо то покушали у два наврата, једном у току 96. и 97. године, међутим данашња власт Хрватске то није дозволила. Покушали смо то у току 2002. године, тада нам је такође речено, немојте, сада није тренутак. Уз подршку Српске радикалне странке, уз подршку српских патриота организовали смо, обновили смо рад Скупштине, изабрали нову владу и кренули у поступак интернационализације крајишког питања. Шта се подразумева под интернационализацијом? Указивање међународним организацијама на све злочине над Србима и на то да су највећи кривци за све оно што се десило крајишком народу међународна заједница и Хрватска. Ми то отворено њима кажемо. У периоду када смо обновили рад, искористили смо прилику, пре свега медијску прилику, да им укажемо на све оно што су учинили. За ових годину и нешто дана, успели смо да се сретнемо са свим међународним представницима који раде на простору Србије. Били смо у организацију УН, у Европској унији, указали им на све оно што тишти крајишки народ. Крајишки народ је у незнању, крајишки народ овог пута представља најсиромашнији део популације и сигурно социјално најугроженији на просторима Европе. Они су народ без перспективе, без могућности да нормално преживљавају, да се нормално школују деца, да нормално живе као и сва друга деца на простору Европе. Користимо све могућности и све патриотске снаге да укажемо међународној заједници на све оно што је она учинила. Уз подршку Српске радикалне странке, посланици у Парламентарној скупштини Савета Европе изнедрили су једну декларацију, коју је донела Парламентарна скупштина Савета Европе пре месец и по дана, по којој су Срби регистровани као народ у Републици Српској Крајини. Нажалост, не и у Србији. Успели смо на Светој Јелени, отворили смо рачун у Енглеској банци и преко тог рачуна ћемо обављати финансијске трансакције са оно мало средстава које скупимо од Срба патриота, од наших земљака који ће да нам помажу и већ нам помажу; и која представља обнављање државотворности српског народа, државотворности наших државних институција, институција Републике Српске Крајине. Канцеларија која је предузела све да дође до ове регистрације, треба да поднесе пријаву, односно тужбу против међународне заједнице и Републике Хрватске, која је запленила сав капитал, сав новац који се нашао у трезорима Народне банке Српске Крајине. Поред тога, јер имамо међународно правни статус, и преко наше банке покренућемо питање имовине Срба Крајишника. Треба рећи да је наша имовина која је остала у Хрватској огромна. Ради се о укупној вредности око 30 милијарди евра. Нека живи Велика Србија, хвала.

Водитељ: Речи изговорене на сведочењу у историјском процесу некадашњем шефу поносне српске државе Слободану Милошевићу, већ одјекују у вечности, дајући одговоре који ће сасвим сигурно покренути неке друге процесе и довести ипак овај народ у историјски ток. Једино тако жртва хашких притвореника има смисла. Једино тако и ми стајемо у ред оних који су се определили да купе карту за свевишњи живот. Један од сведока Слободану Милошевићу, генерал Божидар Делић.

Божидар Делић: Браћо и сестре, даме и господо, посебно ми је задовољство што имам прилику да се вечерас обратим вама. А посебно и због тога што овај ужички крај доживљавам, поред моје Метохије у којој сам рођен, и Херцеговине из које потичем, као свој родни крај, и људе који живе овде у ужичком крају. Ја ипак сматрам да од српских крајева, а имамо их широм оне бивше Југославије, некако Ужичани у овим општинама које припадају ужичком крају представљају некакав стожер и темеље српства. Ја ћу кратко говорити о том проклетом Хагу, у коме сам и сам био сведок сада покојном председнику Слободану Милошевићу. Сведочење је било негде од јуна па до краја септембра, а између моја два појављивања у том суду сведочио је и господин Шешељ. Када сам одлазио у Хаг, посебно други пут, стотине и хиљаде људи су ме замолили да му, када се сретнемо у Хагу, пренесем њихове поздраве. Међутим, ми се тамо нисмо сретали, то је било оно време када је трајала она његова вишемесечна изолација, а онда док је трајало његово сведочење ја сам седео ту негде близу њега, у суседној соби, али

ви тамо немате никакву могућност да видите другог сведока, другог оптуженог или чак другог човека који потиче са ових простора. Иначе, ја вам ову књигу топло препоручујем и да је, којим случајем, сведочење господина Шешеља било пре мог сведочења, и да је ова књига тада постојала била би и те како добар путоказ, исто као што ће бити путоказ свим оним који се спремају да нашој браћи, која се налазе у Хагу, буду сведоци. Из ове књиге се може сагледати и рад тога назови суда, дакле те монструозне творевине који сам пише и своја правила, што би рекли сам тужи, суди и пресуђује. Видели смо како пресуђује нашим људима и како пресуђује Србима. Ипак, док се ово није десило и док нису у Хагу убили бившег председника Слободана Милошевића, све је било некако другачије. Сада ће овим људи, који се налазе тамо, посебно господину Шешељу, који је сада ипак најзначајнији Србин који се налази у Хагу и против кога је та машинерија посебно усмерена, бити мало теже.

Што се тиче става мог сведочења, ја сам пратио, колико сам могао да пратим, сведочење господина Шешеља, а књигу сам прочитао касније када је изашла из штампе. Ја сам прижељкивао, после првог дела сведочења, да ипак господин Шешељ сведочи, значи да сведочи пре мог другог појављивања. Морам да признам да сам то на неки начин обезбедио, јер сам рекао, пошто су они тражили да се појавим 17. августа, да тада можда нећу моћи из различитих разлога, и онда сам их на време обавестио да се нећу појавити 17. августа. Знао сам да су припремили и да су радили цели тај месец, да би пронашли одређене доказе, материјале, сведоке и компромитовали овај први део мог сведочења. А ипак бих волио, знајући господина Шешеља да он сведочи пре мене јер после мене је то ипак било све много лакше. Трајало је његово сведочење, колико се ја сећам, четири недеље. После те четири недеље није било Најсу лако да настави, односно да мене гњави онако како је он намеравао, припретио је неким доказима који нису професионално били одрађени како ваља, вероватно није могао више да има такву концентрацију какву је имао и какву је морао имати док је ту био господин Шешељ, тако да сам 19 дана у другом појављивању пред Хагом, већину времена провео у соби за чекање, чекао сам да сведочење заврши господин Шешељ, а само сведочење је трајало четири дана, прошло је много, много лакше него што сам ја могао и очекивати. Кроз ову књигу, можете сагледати неколико ствари. Ја се као професионални војник, дивим господину Шешељу, јер његова разматрања о разним доктринарним, стратешким, националним питањима ни у чему се не разликују од разматрања, које смо имали ми као професионални војници. То би било отприлике као да смо се видели и договорили за сведочење. То управо говори о једној величини и о његовом изузетном распознавању наше историје. Иако му тамо нису дозволили да до краја одржи све лекције из наше ближе и даље историје, великих назнака у овој књизи има и о томе.

Ја више не бих говорио о овој књизи и о овом сведочењу, рекао бих нешто што све нас које смо у овој сали и још многе хиљаде и стотине хиљада људи у нашој отаџбини чека у будућности. Још на почетку је речено да су нас неки наши званичници поделили на неке две Србије, нас су сврстали у ону прљаву, сиромашну, знојаву, а себе су ставили у ону демократску, тако да одмах могу да се препознају ко су једни а ко су други. Учествујући у сахрани председника Слободана Милошевића, нисам имао прилику, све до један дан после сахране, да гледам шта управо та демократска или ја кажем демонска или демофашистичка Србија ради истог дана на једном другом месту, носећи некакве балоне и доносећи их на оно исто место где су многи од вас били да се последњи пут поклоне сенима једнога човека који је на свој начин бранио Србију и овде и у Хагу, и за то положио свој живот. Од тада сам забринут у каквој ми Србији живимо. Размишљам да ли је случајно све што нам се ових дана дешава. Да нам и села нестају, односно насеља клизе, и земља се отвара, да ли је то и Бог више дигао руке од ове Србије и треба земља да нас прогута. Поштовани професор рече, да смо народ осуђен на изумирање. Ја могу да вам прочитам да је сваке године 26.000 Срба мање. Значи, сваке године нестаје по један град средње величине.

Зато морамо нешто чинити за нашу младу генерацију. Ако пропустимо шансу да на следећим изборима Српска радикална странка, заједно са другим патриотским снагама, дође на чело Србије, мислим да више неће бити Србије. У неку руку ја разумем и ове који данас воде Србију у понор и пакао,

јер су сви они продали своју душу ђаволу. И зато знам да је лакше нашем Воји у Хагу, јер се он налази у ланцима злотвора и доћи ће време да он те ланце збаци. Хвала вам.

Водитељ: С вечности долазе и у вечност одлазе само они који се изборе за право на истину а ми остали, о нама ће говорити да смо живели у време др Шешеља. Народни посланик, члан тима за одбрану др Војислава Шешеља, госпођа Вјерица Радета.

Вјерица Радета: Ја ћу покушати можда из једног другог аспеката да вам приближим ову књигу, уз подсећање да је Хашки суд антисрпска и антицивизацијска творевина настала од Америке, Енглеске, Немачке, Ватикана, и осталих србомрзаца, такозваних глобалиста, са јединим циљем да се у том хашком такозваном суду замагле и сакрију правда и истина о распаду бивше Југославије и о свим злочинима који су се тим поводом десили. Вечерас је неко спомињао и Алију Изетбеговића и Фрању Туђмана, одговорне за распад бивше Југославије, које није дотакао хашки трибунал – кажу нису имали времена, умрли су пре тога, а имали су наравно времена. Али, ни овде нико није споменуо главног кривца, а главни кривац за распад бивше Југославије јесте онај ко је покушао и први извршио сецесију то је Словенија. То су Словенци који некако остају изван свих ових догађаја, које су опет наши врли државници почели да величају, да им зато продају српско тржиште, да их представљају као неку наднацију, а нико да се сети да су управо они убили 80-так наших војника, да је у ствари тако почео пакао на територији бивше Југославије.

Књига проф. др Војислава Шешеља је и правничка и историјска читанка. До сада сам на свим промоцијама говорила да ће то бити и правничка и историјска читанка будућим студентима права и историје, али после убиства Слободана Милошевића у Хагу, дакле пре времена, постала је историјски документ. То што је Слободан Милошевић убијен у Хагу, рецимо да нас толико не изненађује с обзиром да знамо какав је крајњи збир оних који су формирали тај такозвани суд, а оно што се десило Србији после смрти Слободана Милошевића је брука и Бориса Тадића и Војислава Коштунице, и највећа брука Милошевићеве Социјалистичке партије која, нажалост, и данас подржава и Војислава Коштуницу и Бориса Тадића, односно подржава актуелну власт. Ми смо данас, српски радикали, у Скупштини предлагали да се по хитном поступку расправља о једном документу, о Резолуцији о Хагу, где смо желели само да причамо о кршењу основних људских права и слобода Срба заточених у Хагу, где смо желели да урадимо нешто што је урадила велика Руска Дума, одмах по убиству Слободана Милошевића и није нам тај предлог прошао, нисмо успели да га по хитном поступку уврстимо у дневни ред. Ми смо напустили седницу, социјалисти су остали у сали да дају кворум, да подржавају на тај начин Војислава Коштуницу. То је оно што је заиста запрепашћујуће. Али, зато ова Србија има српске радикале, има и оне који нису наши чланови, који су симпатизери, правдољубиви, којих сигурно и вечерас има овде, праве патриоте и који су нада да ће Србија заиста, једног дана и то мора бити, што рече генерал веома брзо, да се нађе на правом путу, да нам свима не буде касно.

Ова књига би требало да се нађе у кући сваког Србина, да се прочита. Верујте има шта да се прочита и немогуће је када се представља да се о њој говори, као као што је уобичајено да се на промоцијама преприча нешто што је написано у књизи. О овој књизи је немогуће на тај начин говорити, него мора да се се прочита, и треба да је имате негде близу да се вратите овој књизи др Војислава Шешеља сваки пут када вас ухвати туга, када осетите да сте несрећни што живите у Србији коју продају Тадић, Лабус и Вук Драшковић и сви који су, нажалост, данас на власти. Ова књига треба да вам утакне веру и наду да у Србији, постоје људи попут Војислава Шешеља, а Војислав Шешел је један јединствен, апсолутно највећи живи Србин. Ова књига је подељена на четири дела. У првом делу ове књиге моћи ћете да видите комплетну другу измењену оптужницу против Слободана Милошевића, у другом делу, који је највиднији међу ових хиљаду страна, јесте комплетно бременито сведочења Војислава Шешеља у хашком процесу Слободана Милошевића, почевши од оног чувеног поздрава који ће се сасвим сигурно дуго памтити у Србији, на оно поносно и гордо: „Добро јутро господине Шешел, добро јутро господине Милошевић“. Почели су тако, заиста су били понос сваком Србину, од тог момента. У трећем делу књиге

су пренети ставови неких људи који су, нажалост, по пореклу Срби, али много мрзе Србију и то показују на сваком кораку, то су разне Кандићке, Бисерко, Војин Лазаревић итд., сви они које плаћају да би убеђивали грађане Србије да је ружно и прљаво бити Србин, да је лепо и модерно бити некакав Еуропејац, без имена и презимена. Наравно, сви ви знате да то није тачно, да су то њихови пусти покушаји. Дакле, у том трећем делу ове књиге су пренете импресије тих таквих антисрба, који су ваљда својим искуством на сорошевској Б92 телевизији требали да умање значај сведочења Војислава Шешеља у Хашком процесу Слободана Милошевића. У четвртном делу ове књиге пренети су ставови и мишљења о сведочењу Војислава Шешеља стотину јавних личности из Србије. Управо у том делу је дошао до изражаја истински демократски дух Војислава Шешеља који је од нас, који смо му помогли у припремању ове књиге када је вратио документацију из Хага, тражио да се пренесу ставови и оних људи који не подржавају Војислава Шешеља, који су на другој политичкој опцији. Видећете шта мисле, наравно негативно, Душан Петровић, онај несрећни Албијанић итд. Али, то дакле говори управо о величини Војислава Шешеља, као што цело сведочење говори о његовој величини о његовој спремности да се понаша онако како би се понашао и како би се вероватно мали број људи понашао, када се нађе пред једним судом, поготово пред оваквим судом. Вероватно би се свако други, или већина некако батргала и покушала да што више кривице са себе скине, али Војислав то није радио. Он је рекао и ону његову чувену реченицу: „Да господине Најс, ја се залажем за Велику Србију и увек ћу се за њу залагати, ја се од ње никада нећу одрећи, па макар и свој живот завршио у Хагу“. Такву реченицу, на таквом месту, дозволићете може рећи само таква величина, какав је Војислав Шешељ, а ја сам вечерас приметила да сви ви делите то мишљење, да сви апсолутно подржавате идеју Велике Србије, што сте показали заиста дугим аплаузима којим сте поздравили и министра и председника Владе Републике Српске Крајине у изгнанству.

Подсетићу вас и на то да је оптужница против Војислава Шешеља писана у Београду, пошто ми, српски радикали, никада не причамо у рукавицама, рећи ћу јасно и гласно, оптужницу, су написали Зоран Ђинђић, Небојша Човић и Горан Свилановић. И молили су Карлу дел Понте да потпише ту оптужницу зато што су мислили да ако склоне Војислав Шешеља из Србије да ће склонити и Српску радикалну странку. Ту су се кукавци грдно преварили, јер када смо испраћали Војислава у Хаг, пре нешто више од три године, Српска радикална странка је имала 250.000 чланова, како наш председник Војислав Шешељ каже четврт милиона, а данас смо близу пола милиона, има нас више од 400.000. Наравно, оваквој популарности странке, сви знамо, највише доприноси управо Војислав Шешељ, иако заточен у Хагу, јер је он тамо, како рече генерал Делић, најслободнији и много слободнији од ових овде који данас управљају Србијом. Надам се и надамо се да то неће још дуго трајати. Убеђена сам да данас сви Срби знају да ће председник српских радикала, управо онако како је обећао када је полазио из Београда у Хаг, победити тај Хашки трибунал, да ће га разбити у парампарчад, као што је свима данас јасно да ћемо ми, његови српски радикали, већ после наредних избора победити у Србији и како Јовановић рече да нам је рејтинг странке на преко 40 процената, то је оно што агенције објављују у новинама, а право стање је 50 процената, наравно захваљујући свима вама и свима онима који данас нису овде а који деле ваше мишљење. Сигурна сам да ћете и у будућности да нас подржавате, сигурна сам да ћете допринети победи Српске радикалне странке, а ја се надам и свакако сам убеђена да делим ваше мишљење и надам се и желим да ту победу дочекамо са Војиславом у Србији. Хвала вам.